

Arrest

nr. 112 355 van 21 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X in eigen naam en X en X handelend als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 juni 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 mei 2013 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 31 augustus 2011 dient de verzoekster een eerste asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

Op 22 december 2011 neemt de adjunct commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing houdende weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De verzoekster stelt tegen deze beslissing beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 77 985 van 23 maart 2012 weigert de Raad aan de verzoekster de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 2 mei 2012 dient de verzoekster een tweede asielaanvraag in, die wordt afgesloten met de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

Op 2 juli 2012 dient de verzoekster een derde asielaanvraag. Op diezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris wederom een beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

Op 23 mei 2013 dient de verzoekster een vierde asielaanvraag in.

Op 23 mei 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris, ten aanzien van de verzoekster en haar minderjarige kinderen, een beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}). Dit is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoekster ter kennis gebracht op 23 mei 2013 en is als volgt gemotiveerd:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten (...) geboren te (...), op (in) (...) en van nationaliteit te zijn : (...) die een asielaanvraag heeft ingediend op 23.05.2013

Overwegende dat betrokkene op 31.08.2011 een eerste asielaanvraag indiende die op 23.12.2011 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming’ kreeg. Overwegende dat op 27.03.2012 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat op 02.05.2012 betrokkene een tweede asielaanvraag indiende die op 07.05.2012 van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een beslissing ‘weigering in overwegingname’ kreeg. Overwegende dat op 02.07.2012 betrokkene een derde asielaanvraag indiende die op 02.07.2012 van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een beslissing ‘weigering in overwegingname’ kreeg. Overwegende dat betrokkene op 23.05.2013 een vierde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat zij niet terugkeerde naar haar land van herkomst. Overwegende dat betrokkene verklaart dat een tolk haar aan het begin van haar asielaanvraag enkel over de problemen van haar schoonvader verteld zou hebben omdat een tolk haar verteld zou hebben dat ze de problemen van haar en haar man pas moest vertellen als hij in België aankwam. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze nog niet verteld zou hebben over de problemen die zij en haar man gehad zouden hebben, maar dat ze dit nu zal doen. Overwegende dat betrokkene geen enkel begin van bewijs kan voorleggen om deze bewering te staven. Overwegende dat van iemand die zijn land ontvlucht uit vrees voor vervolging en de bescherming inroept van een bepaald land verwacht kan worden dat hij uit zichzelf alle relevante gegevens over zijn vluchtmotieven zo gedetailleerd en volledig mogelijk naar waarheid naar voor brengt. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze nooit verklaard zou hebben dat zij en haar schoonvader dezelfde problemen zouden hebben (in tegenstelling tot haar verklaringen tijdens haar vorige asielaanvraag). Overwegende dat daarbij dient opgemerkt te worden dat betrokkene zich op het einde van het verhoor akkoord verklaarde met het verhoorverslag. Overwegende dat betrokkene verklaart dat zij en haar man problemen zouden gehad hebben met haar neef A(...) J(...), die bij de inlichtingendienst zou werken, omdat betrokkene geweigerd zou hebben om met hem te trouwen (zoals vroeger overeen gekomen was tussen de ouders van betrokkene en de ouders van A(...) J(...)). Overwegende dat betrokkene geen enkel begin van bewijs voorlegt om deze bewering te staven. Overwegende dat A(...) J(...), haar man beschoten zou hebben toen hij onderweg was naar het huis van de vader van betrokkene, waarbij haar man verwond zou geraakt zijn. Overwegende dat betrokkene verklaart dat haar vader en haar man nadien naar de politie gegaan zouden zijn, maar dat zij verteld zouden hebben dat ze A(...) J(...) niet zouden kunnen arresteren omdat hij bij de inlichtingendienst werkt, maar dat de politiechef van de 1^e wijk te Kabul gezegd zou hebben dat hij met A(...) J(...) zou gaan praten. Overwegende dat betrokkene geen enkel begin van bewijs voorlegt om deze bewering te staven. Overwegende dat betrokkene verklaart dat haar vader het probleem zou hebben proberen oplossen via de dorpsoudsten, maar dat dit niet gelukt zou zijn. Overwegende dat betrokkene verklaart dat A(...) J(...) hen zou hebben blijven lastig vallen en betrokkene telefonisch bedreigd zou hebben door te zeggen dat hij haar man zou vermoorden als zij niet met hem zou trouwen. Overwegende dat betrokkene geen enkel begin van bewijs voorlegt om deze bewering te staven. Overwegende dat betrokkene verklaart dat A(...) J(...) daarna ook begonnen zou zijn met haar man, die samenwerkte met buitenlanders, te bedreigen. Overwegende dat betrokkene verklaart dat de Taliban, op aanraden van A(...) J(...) gevraagd zou hebben aan haar man om met hen

samen te werken, maar dat haar man dit geweigerd zou hebben. Overwegende dat betrokkene verklaart dat de Talib, die haar man aangesproken zou hebben, gezegd zou hebben dat hij alle informatie over hem werk van haar man van A(...) J(...) gekregen zou hebben. Overwegende dat betrokkene verklaart dat de Taliban gedreigd zou hebben dat hij heel de familie van betrokkenen en haar man problemen zou geven, als hij niet zou meewerken. Overwegende dat betrokkene geen enkel begin van bewijs voorlegt om deze beweringen te staven. Overwegende dat betrokkene verklaart dat zij en haar man na de laatste dreiging van de Taliban het land zouden hebben verlaten. Overwegende dat betrokkene verklaart dat A(...) J(...) tegen haar en haar man gezegd zou hebben dat hij hem zou doden of op een andere manier te pakken zou krijgen. Overwegende dat deze informatie louter steunt op beweringen en veronderstellingen en bijgevolg niet als nieuw element beschouwd kan worden. Overwegende dat betrokkene verklaart dat de klacht die haar man zou ingediend hebben bij de politie nog in Afghanistan zou zijn, maar dat ze deze zou kunnen aanvragen aan de politie en dat er zich nog een kopie van de aanklacht zou bevinden bij haar vader. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze de aangifte oorspronkelijk wel bij gehad zou hebben, maar dat ze bij de Griekse grens hun rugzak met hun documenten zou zijn kwijtgeraakt in het water. Overwegende dat DVZ niet kan oordelen over documenten die er niet zijn. Overwegende dat betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpcedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad aangezien betrokkene al op 23/02/2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Over de rechtspleging

2.1 Aan de verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoekers te leggen.

2.2 De verzoekers hebben de griffie van de Raad overeenkomstig artikel 39/81, vijfde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) tijdig in kennis gesteld van hun wens om geen synthesesmemorie neer te leggen.

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van diezelfde wet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voeren de verzoekers de schending aan van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de zorgvuldigheidsplicht en van de beginselen van behoorlijk bestuur. De verzoekers voeren tevens bevoegdheidsoverschrijding aan.

3.1.1 Het middel wordt als volgt toegelicht:

“De verwerende partij heeft op 23 mei 2013 aan de verzoekende partijen de bijlage 13 quater, met een bevel op het grondgebied te verlaten, betekend (stuk 1). Zij heeft deze beslissing genomen naar aanleiding van de vierde asielaanvraag van de verzoekende partij.

Ten onrechte houdt de verwerende partij voor als zou de eerste verzoekende partij voor haar vierde asielaanvraag geen nieuwe gegevens naar voor hebben gebracht.

Zoals reeds hierboven geargumenteed is de echtgenoot van de eerste verzoekende partij, de heer R(...) H(...), na een tijdlang vermist te zijn geweest terug herenigd met zijn familie. De heer R(...) H(...) zijn asielaanvraag is momenteel hangende op het niveau van het Commissariaat - Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (stuk 9). De heer R(...) H(...) steunt zijn asielrelaas zowel op zijn eigen problemen die zijn gezin heeft ondervonden maar ook op de problemen van zijn vader met de Taliban.

Wat betreft de problemen van de eerste verzoekende partij en de heer R(...) H(...) met A(...) J(...), een neef van de eerste verzoekende partij aan wie de eerste verzoekende partij zou uitgehuwelijkt worden, heeft de eerste verzoekende partij tijdens haar eerste asielaanvraag niets kunnen vertellen, nu de tolk haar duidelijk had gezegd "vandaag moet je alleen maar over de problemen van je schoonvader praten, de problemen die je ondervonden hebt in Afghanistan met betrekking tot je man kan je vertellen als je in België toekomt".

Bijgevolg heeft de eerste verzoekende partij tot op heden de kans nog niet gehad om alle vluchtmotieven, die er toe hebben geleid dat zij Afghanistan zijn ontvlucht, uit te leggen en te verduidelijken.

Op basis van artikel 8 E.V.R.M. en het beginsel van familie - eenheid dient een asielaanvraag van een volledige familie samen behandeld worden. Het is belangrijk dat de asielaanvraag van de eerste verzoekende partij, gelet op het nieuwe element nl. de aankomst van de echtgenoot, de heer R(...) H(...), opnieuw door het Commissariaat - Generaal wordt onderzocht. De asielaanvraag van de heer R(...) H(...) betekent dat hij nu ook detail kan uitleggen waarom hij gevlucht is. Het dossier van de eerste verzoekende partij kan immers niet los en onafhankelijk van het dossier van de heer R(...) H(...) worden gezien.

3.1.2.

Naar aanleiding van de nieuwe asielaanvraag die door de verzoekende partij op 23 mei 2013 werd ingediend, werden er wel degelijk nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 Vreemdelingenwet naar voren gebracht die een beschermingsnood aantonen en verantwoorden dat haar nieuwe asielaanvraag dient in overweging te worden genomen en doorgestuurd te worden naar het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen.

Wat de interpretatie van artikel 51/8 Vreemdelingenwet betreft, kan verwezen worden naar het arrest nr. 61/94 van het (toenmalig) Arbitragehof. Deze interpretatie is de enige grondwettelijke interpretatie van artikel 51/8:

"De wetgever heeft aldus beoogd een specifieke vorm van misbruik van procedure, het systeem van herhaalde identieke verklaringen, uit te schakelen.

Daartoe heeft hij de vordering tot schorsing bij de Raad van State uitgesloten in de gevallen waarin de vreemdeling:

- a) reeds vroeger een verklaring om zich als vluchteling te laten erkennen heeft afgelegd, verklaring die na onderzoek niet in aanmerking is genomen; en*
- b) de mogelijkheid heeft gehad om tegen die weigering in beroep te gaan en alle rechtsmiddelen uit te putten; en*
- c) een identieke verklaring aflegt zonder enig nieuw gegeven aan te voeren.*

Nieuwe gegevens in de zin van de bestreden wetsbepaling zijn gegevens die « betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen ».

Als de vreemdeling nieuwe gegevens aanvoert, maar de bevoegde Minister of diens gemachtigde oordeelt dat zij niet van die aard zijn dat daardoor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 wordt aangetoond, is artikel 50, derde en vierde lid [51/8], niet van toepassing. "

(stuk 3: Arbitragehof, arrest nr. 61/94 van 14 juli 1994, biz. 28-29, <http://www.const-court.be/public/n/1994/1994-061n.pdf>. de verzoekende partij zet vet en stuk 4: Arbitragehof arrest nr. 83/94 van 1 december 1994, biz. 6-7, <http://www.const-court.be/public/f/1994/1994-083f.pdf>. de verzoekende partij zet vet)

De rechtspraak over de toepassing van artikel 51/8 is vrij breed en verdeeld. Wat opmerkelijk is in het arrest van het Arbitragehof, is dat ook al staat artikel 51/8 een schorsingsmogelijkheid van een beslissing tot niet in overwegingname in het algemeen niet toe, in de praktijk moet deze beroepsmogelijk toch bestaan als er een gegronde vrees voor vervolging wordt ingeroepen. In die zin blijft het Hof gevoelig aan de finaliteit van de asielprocedure, de correcte inschatting van

beschermingsnoden. Dit standpunt is vergelijkbaar met de interpretatie van het Grondwettelijk Hof van artikel 39/76 VW over de notie van nieuwe gegevens bij de Raad in voile rechtsmacht.

B.6.3. Door de mogelijkheid om nieuwe gegevens aan te voeren aan beperkingen te onderwerpen (artikel 39/76, § 1, tweede en derde lid), beoogt de wetgever een evenwicht tot stand te brengen tussen, enerzijds, de eigen kenmerken van de asielproblematiek en, anderzijds, het beginsel dat het verzoekschrift de grenzen van het gerechtelijk debat bepaalt. Bovendien heeft hij dilatoire debatten willen vermijden (*Pari. St., Kamer, 2005-2006, DOC 51-2479/001, p. 133*).

B.6.4. De intentie van de wetgever, zoals die met name is uitgedrukt in de onder B. 4.1 geciteerde parlementaire voorbereiding, bestond erin van het beroep tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beroep met voile rechtsmacht te maken, hetgeen betekent dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het geschil in zijn geheel moet onderwerpen aan een nieuw onderzoek en dat hij in dat opzicht beschikt over dezelfde beoordelingsbevoegdheid als de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In die context zou de zorg om dilatoire debatten te vermijden, niet ertoe kunnen leiden dat de Raad zou kunnen nalaten nieuwe gegevens te onderzoeken die de asielaanvrager voorlegt en die van dien aard zijn dat ze op zekere wijze het gegronde karakter van het beroep kunnen aantonen.

B.6.5. Hoewel de bewoordingen van het derde lid van artikel 39/76, § 1, van de wet van 15 december 1980, en met name het gebruik van het werkwoord « kan », het mogelijk lijken te maken dat de Raad beslist om geen rekening te houden met nieuwe gegevens, zelfs wanneer de drie cumulatieve voorwaarden zijn vervuld, moet die bepaling, teneinde in overeenstemming te zijn met de wil van de wetgever om aan de Raad een bevoegdheid met voile rechtsmacht ter zake toe te kennen, in die zin worden gelezen dat zij de Raad ertoe verplicht elk nieuw gegeven te onderzoeken dat de verzoeker voorlegt en dat van dien aard is dat het op zekere wijze het gegronde karakter van het beroep kan aantonen, en daarmee rekening te houden, op voorwaarde dat de verzoekende partij aannemelijk maakt dat zij dat nieuwe gegeven niet eerder in de procedure kon meedelen.

B.6.6. Ten aanzien van de in dezelfde bepaling vervatte voorwaarden waaraan moet worden voldaan opdat de Raad een nieuw gegeven kan onderzoeken, moet om dezelfde motieven worden aangenomen dat zij geen hindernis kunnen vormen voor de bevoegdheid met voile rechtsmacht van de Raad ter zake. De voorwaarde dat de nieuwe gegevens een grondslag vinden in het rechtsplegingsdossier kan het bijgevolg mogelijk maken alleen die gegevens te negeren die geen verband vertonen met de in de asielaanvraag en tijdens het administratief onderzoek ervan geuite vrees.

B. 6.7. Voor het overige belet de vereiste, om nieuwe middelen in aanmerking te laten nemen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden van artikel 39/76, § 1, derde lid, niet, zoals gepreciseerd in de in B.5 geciteerde parlementaire voorbereiding, dat die gegevens nog dienstig kunnen worden aangevoerd ter adstructie van een latere asielaanvraag.

(stuk 5: Arbitragehof arrest nr. 148/2008 van 30 oktober 2008, biz. 11-12, <http://www.const-court.be/public/n/2008/2008-148n.pdf>. de verzoekende partij zet vet)

In een principiearrest van de Raad van State werd het onderscheid tussen de beoordeling van de bewijskracht van een nieuw gegeven ten gronde en de beoordeling of het een 'ernstige aanwijzing' betreft enigszins verduidelijkt:

« Considérant que l'examen de la pertinence de l'élément nouveau relève en principe du fond, et présuppose que la nouvelle demande soit déclarée recevable; que la partie adverse ne pourrait rejeter, dès le stade de la prise en considération, que des éléments qui ne sont pas nouveaux au sens de l'article 51/8 précité ou qui seraient manifestement dépourvus de pertinence pour le sort à réserver à la demande de reconnaissance de la qualité de réfugié eu égard aux décisions déjà adoptées antérieurement par les autorités compétentes; »

(stuk 6: Raad van State, arrest nr. 113.002 van, 27 november 2002, blz. 4, http://www.asvlum1a.wdatabse.eu/sites/asvlunilawdatabase.eu/files/aldfiles/Belgium_03_5%20decision_O.pdf; de verzoekende partij zet vet)

Professor Vanheule leest in dit arrest een nieuw criterium op basis waarvan bepaald kan worden of een element al dan niet door de Dienst Vreemdelingen Zaken als 'nieuw gegeven' in de zin van artikel 51/8 moet beschouwd worden. Aangezien het aan het CGVS toebehoort te oordelen over de 'pertinentie' van een element als bewijs voor de grond van de aangehaalde vervolgingsvrees, mag de Dienst Vreemdelingen Zaken slechts nagaan of het nieuw aangedragen element niet 'manifest irrelevant' (« manifestement dépourvu de pertinence ») is voor het beoordelen van de grond van de asielaanvraag. 'Manifest irrelevante' nieuwe gegevens die de in overwegingname van een nieuwe asielaanvraag niet verantwoord zijn dan: « Nieuwe bewijzen van eerder aangehaalde en voor waar gehouden feiten die in de deliberatie [van de eerste asielaanvraag] zijn betrokken ». D. VANHEULE, 'Noot - Bonita en de witte pater: over nieuwe bewijzen in de asielpcedure (noot R. v. St. nr. 113.002), in T.V.R. 2003, nr. 2, blz. 130.

Er moet opgemerkt worden dat het EHRM, bij het onderzoek naar een mogelijke schending van art 3 EVRM, geen tijdsgebonden voorwaarde oplegt bij het in aanmerking nemen van gegevens. In de volgende zaak veilt het EHRM een inhoudelijk oordeel over nieuwe stukken zonder rekening te houden met het feit dat deze laattijdig door de verzoeker naar voor gebracht werden:

62. The Government have urged the Court to be cautious in taking a different view of the applicant's claims than the special adjudicator who heard him give evidence and found him lacking in credibility. The Court notes however that the special adjudicator's decision relied, inter alia, on a lack of substantiating evidence. Since that decision, the applicant has produced further documentation. (...)

63. The Court has examined the materials provided by the applicant and the assessment of them by the various domestic authorities. It finds no basis to reject them as forged or fabricated. (...)

(stuk 7: EHRM, arrest Hilal t UK, arrest no. 45276/99 van 6 Maart 2001, punt 62-63, http://portal.uclm.es/descargas/idp_docs/iurisprudencia/hilal%20c.%20reino%20unido%20-%20tortura%20v%20expulsion%20del%20pais%20-%20ingles.pdf)

De Belgische wetgeving stelt verder dat degene die de toegang tot de asielprocedure bepaalt geen bevoegdheid heeft om een deskundig onderzoek te voeren. Dit vormt een extra moeilijkheid. Het UNHCR meent dat Dienst Vreemdelingen Zaken een grotere bewijslast oplegt dan de Procedurerechtlijn toelaat:

"Belgian legislation stipulates that new elements must not only relate to facts or circumstances that have taken place after the appeal body (CALL) took a final decision on the previous application, but must also contain significant indications of a wellfounded fear of persecution or a real risk of serious harm. The latter component is particularly problematic because it requires the AO - the competent authority to conduct the preliminary examination - to consider questions beyond its jurisdiction it appears that the AO may neither judge the credibility of new elements nor assess them in the framework of the 1951 Convention or subsidiary protection. In particular, it may not state that the new elements do not permit a well-founded fear of persecution to be established."

(stuk 8: UNHCR, Improving Asylum Procedures: Comparative Analysis and Recommendations for Law and Practice - Key Findings and Recommendations, Section 14 - Subsequent applications, maart 2010, biz. 56 en voetnoot 294, <http://www.unhcr.org/refworld/docid/4bab55752.html>. de verzoekende partij zet vet).

3.1.3.

De nieuwe elementen die de eerste verzoekende partij naar voor heeft gebracht in het kader van haar nieuwe asielaanvraag zijn wel degelijk voldoende om een nieuw onderzoek ten gronde door het Commissariaat - Generaal te rechtvaardigen.

De eerste verzoekende partij heeft ten tijde van haar eerste asielaanvraag de problemen van haar man, de heer R(...) H(...) en hun gezin, met A(...) J(...) niet kunnen vermelden. De tolk zei haar immers dat zij alle problemen van haar en haar man kon vertellen als hij eenmaal in België zou toekomen. Er werd aan de eerste verzoekende partij gevraagd of haar echtgenoot bij haar was of niet. De eerste verzoekende partij heeft gemeld dat haar echtgenoot er niet bij was en dat zij bij haar echtgenoot verbleef. Toen werd er haar door de tolk gezegd gewoon te vertellen over de problemen van haar schoonvader. De problemen van haar en haar echtgenoot kon ze vertellen eenmaal de heer R(...) H(...) in België zou toekomen. De eerste verzoekende partij was zich van geen kwaad bewust en heeft over de andere problemen van A(...) J(...) niets gezegd.

De eerste verzoekende partij werd uitgehuwelijkt aan A(...) J(...), een neef van haar, werkzaam bij de overheidsdienst. Eenmaal hij hoorde dat de eerste verzoekende partij zou trouwen met de heer R(...) H(...) heeft hij er alles aan gedaan om de heer R(...) H(...) om het leven te brengen. Er werden door de heer R(...) H(...) verschillende klachten bij de Afghaanse autoriteiten neergelegd, doch zonder enig resultaat.

Volgens de verwerende partij legt de eerste verzoekende partij omtrent deze feiten geen enkel begin van bewijs voor. De verwerende partij is van oordeel dat informatie, die louter zou steunen op beweringen en veronderstellingen bijgevolg niet als nieuwe elementen kunnen worden beschouwd. Het is niet aan de verwerende partij om hierover te oordelen. Enkel het Commissariaat - Generaal kan oordelen over de inhoud van een welbepaald asielaanvraag en of dit aansluit bij de werkelijkheid of niet.

De verwerende partij gaat haar bevoegdheid te buiten. De verwerende partij oordeelt immers over de grond van het voorgelegd asielaanvraag, een bevoegdheid die toekomt aan het Commissariaat - Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

"De bevoegdheid die artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet de dienst Vreemdelingenzaken toekent is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Geneve, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. Bovendien

moeten deze nieuwe gegevens belrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. "

(Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 16.594 van 29 September 2008 in de zaak 26/162/11)

Verder is ook de echtgenoot van de eerste verzoekende partij in België, alwaar zijn asielaanvraag hangende is. Gelet op artikel 8 E.V.R.M. is het uiterst belangrijk dat beide asioldossiers samen worden behandeld. Bijgevolg heeft de eerste verzoekende partij heel wat nieuwe elementen naar voor gebracht.

Opnieuw is het niet aan de verwerende partij om hierover te oordelen maar wel aan het Commissariaat - Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Om deze redenen dient de asielaanvraag opnieuw ten gronde worden onderzocht en worden doorgestuurd naar het Commissariaat - Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

"Nieuwe elementen zijn gegevens die in de vorige asielpcedure niet konden worden aangebracht (bijv. omdat het gebaseerd is op een feit dat dateert van na de beslissing, dan wel dat men pas na de beslissing in het bezit kwam van documenten die een gegronde vrees aantonen)

(V. Vereecke, Het nieuwe asiel- en verblijfsrecht. Story Publishers, Gent, 2008, p. 36)

3.1.4.

Het is duidelijk dat de verwerende partij enerzijds de motiveringsplicht heeft geschonden bij het nemen van de bestreden beslissing enerzijds en anderzijds haar bevoegdheid grondig te buiten is gegaan door te oordelen over de inhoud van de nieuwe gegevens.

Bovengaande rechtsregels worden zonder meer geschonden."

3.1.2 De Raad merkt vooreerst op dat het bij de beoordeling van de materiële motivering niet tot zijn bevoegdheid behoort om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht dient te worden beoordeeld in het licht van de toepassing van het tevens door de verzoekers aangevoerde artikel 51/8 lid van de vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing is gegrond.

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag. Het eerste lid van dit artikel, zoals van kracht op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, luidt als volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen."

De bevoegdheid die artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet de verweerder op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing toekende, is beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Vluchtelingenconventie), zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat de aangebrachte gegevens:

- nieuw moeten zijn, dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;

- relevant moeten zijn, dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Deze voorwaarden dienen cumulatief vervuld te zijn.

3.1.3 Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekster bij haar tweede asielaanvraag geen nieuwe documenten neerlegde. Tijdens een gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken legde zij de volgende verklaringen af ter ondersteuning van haar vierde asielaanvraag:

“In het begin van mijn asielaanvraag (vermoedelijk bij het CGVS) zie een tolk me dat mijn problemen moest vertellen als mijn man hier aankwam in België. Ik ben eerst aangekomen met mijn schoonvader en ik heb toen zijn problemen verteld. Maar ik en mijn man hadden daarbovenop ook problemen. En die heb ik nog niet verteld.

Maar bij uw voorgaande asielaanvraag beweerde u dat uw problemen en die van uw schoonvader hetzelfde waren en dat de documenten die hij voorlegde voor beide toepasbaar waren. Ik citeer uit uw gehoorverslag: “Mijn schoonvader zal alle nieuwe documenten voorleggen tijdens zijn interview. Het handelt over zijn en mijn problemen. Het is hetzelfde. We hebben het in het verleden uitgelegd maar ze geloven ons niet. We hebben problemen in Afghanistan, we kunnen niet terugkeren want dan is ons leven in gevaar.”

Ik heb nooit gezegd dat ik en mijn schoonvader hetzelfde probleem hadden. Dit heb ik nooit gezegd.

Wat zijn de problemen van u en uw man dan?

Ik en mijn man hebben problemen met mijn neef A(...) J(...). Hij werkt bij de inlichtingendienst. En toen ik nog een kind was hebben zijn en mijn ouders overeengekomen dat wij later zouden trouwen. A(...) J(...) is ouder dan ik. En op een dag kwam mijn oom, zijn vader, en vroeg om mijn hand voor zijn zoon. Hij vond het tijd dat wij zouden trouwen. Mijn vader zei dat hij dat aan mij moest vragen, of ik er al klaar voor was. Ik zei dat ik niet wilde. Toen begonnen de problemen.

Ik ben ondertussen getrouwd met mijn huidige man. Toen mijn man onderweg was naar het huis van mijn vader en A(...) J(...) heeft mijn man beschoten. Hij raakte niet gewond, maar A(...) J(...) wilde hem wel doodschieten. Mijn man begreep niet wie het was, omdat hij met niemand problemen had. Mijn vader zei dat het mijn neef was en toen vertelde hij mijn man alles over onze huwelijksvereenkomst. Zij zijn toen samen naar de politie gegaan en zij zeiden dat ze A(...) J(...) niet zomaar konden arresteren, omdat hij bij de inlichtingendienst werkte. De agent is de chef van de politie van de 1^e wijk te Kabul. Hij zou met A(...) J(...) gaan praten. Mijn vader trachtte ook via de dorpsouderen het probleem op te lossen en om te bemiddelen. Maar dat is niet gelukt. A(...) J(...) bleef ons lastigvallen. Hij telefoneerde mij ook en zei dat als ik niet met hem zou trouwen, dat hij mijn man zou doden. De politiechef liet weten dat A(...) J(...) geen gesprek wilde voeren en dat hij met mij wilde trouwen. De politiechef zei toen tegen ons dat we het land beter konden verlaten.

Daarna begon A(...) J(...) mijn man te bedreigen. Mijn man werkte ook samen met de buitenlanders. En daar maakte A(...) J(...) misbruik van. Hij had contacten met de taliban en gaf aan hen door over de job van mijn man en dat hij ergens een bom zou kunnen plaatsen. De taliban kwam naar mijn man en vroegen om zijn samenwerking, maar mijn man weigerde. De taliban bedreigde mijn man en zeiden at als hij niet zou samenwerken, dat heel onze familie problemen zou krijgen. Toen is mijn man gestopt met zijn zaak, het contract opgezegd en we hebben het land verlaten.

Hoe weet u dat het A(...) J(...) was die contact opnam met de Taliban om uw man zwart te maken?

Hij belde ons en zei tegen mijn man dat hij hem zou doden, of hij zou hem op een andere manier krijgen. Zo zei hij dat. Daarnaast heeft de talib die mijn man aansprak zelf gezegd dat hij alle informatie over het werk van mijn man, van A(...) J(...) heeft gekregen.

Kan u dit bewijzen a.d.h.v. documenten?

Ik kan de klacht voorleggen die mijn man heeft ingediend bij de politie. Die is in Afghanistan, ik kan die vragen aan de politie.

Waarom heeft u die niet eerder aangevraagd?

Die aangifte hadden wij oorspronkelijk wel bij. Maar toen we de grens van Griekenland overstaken viel onze rugzak met onze documenten in het water en zijn we alles kwijtgeraakt. Een kopie van die aanklacht ligt ook wel bij mijn vader.” (gehoorverslag Dienst Vreemdelingenzaken dd. 23 mei 2013, vraag 15).

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verklaringen die de verzoekster aflegde in het kader van haar vierde asielaanvraag door de gemachtigde van de staatssecretaris in rekening werden

genomen, doch dat hij oordeelde dat de verzoekster voor al deze verklaringen geen enkel begin van bewijs kan voorleggen dan wel dat verzoeksters informatie louter steunt op beweringen en veronderstellingen. De gemachtigde concludeert over het geheel van de bij de vierde asielaanvraag bijgebrachte elementen dat de verzoekster *“bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980”* zodat haar vierde asielaanvraag niet in overweging wordt genomen.

Het betoog van de verzoekers valt uiteen in drie onderdelen. Vooreerst herhaalt de eerste verzoekster in grote lijnen de verklaringen die zij aflegde ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken en stellen de verzoekers enerzijds dat deze nieuwe elementen wel degelijk een nieuw onderzoek ten gronde rechtvaardigen en voeren zij anderzijds aan dat de gemachtigde heeft geoordeeld over de grond van het asielrelaas zodat hij zijn bevoegdheid te buiten is gegaan. Vervolgens voeren de verzoekers een theoretische betoog omtrent de draagwijdte van het begrip ‘nieuwe gegevens’. Tot slot voeren zij tevens aan dat de asielaanvraag van verzoeksters man wordt beoordeeld door het Commissariaat-generaal en dat haar asielaanvraag gelet op artikel 8 van het EVRM en het beginsel van de familie-eenheid samen met die van haar man ten gronde moet worden behandeld.

3.1.4 Waar de verzoekers van mening zijn dat de nieuwe elementen die de verzoekster naar voor bracht voldoende zijn om een nieuw onderzoek ten gronde door het Commissariaat-generaal te rechtvaardigen en zij in grote lijnen de verklaringen van de verzoekster afgelegd in het kader van haar vierde asielaanvraag herhalen, wijst de Raad er op dat de gemachtigde van de staatssecretaris op een grondig gemotiveerde wijze, zoals hoger toegelicht, tot de conclusie is gekomen dat de verzoekster geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft aangebracht zodat haar vierde asielaanvraag niet in overweging wordt genomen. De verklaringen die de verzoekster nopens haar vierde asielaanvraag heeft afgelegd, werden allen uitdrukkelijk in overweging genomen, zij het dat op basis van deze verklaringen door de verweerder geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet werden weerhouden. Met het blote betoog dat deze verklaringen wel degelijk nieuwe elementen zijn en dat zij een nieuw onderzoek ten gronde rechtvaardigen, slagen de verzoekers er dan ook niet in de concrete motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Het spreekt voor zich dat het louter vormelijk tegenspreken van de bevindingen van de gemachtigde van de staatssecretaris, niet volstaat om de bestreden beslissing te vitiëren.

De verzoekers kunnen bovendien niet worden gevolgd in hun standpunt dat de verweerder zijn bevoegdheden te buiten gaat door te oordelen dat de verzoekster geen enkel begin van bewijs voorlegt voor haar verklaringen en dat zij informatie aanbrengt die louter steunt op beweringen en veronderstellingen. In tegenstelling tot hetgeen de verzoekers voorhouden, heeft dergelijk oordeel geenszins betrekking op de gegrondheid van verzoeksters vierde asielaanvraag. Immers spreekt de verweerder zich op geen enkel ogenblik uit over de geloofwaardigheid van het asielrelaas van de verzoekster, noch over de vraag of haar verklaringen al dan niet nopen tot het toekennen van enige beschermingsstatus.

Er dient aan te worden herinnerd dat de gemachtigde van de staatssecretaris, overeenkomstig de hem bij artikel 51/8 van de vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid, kan oordelen of de als nieuw aangebrachte elementen ‘ernstige aanwijzingen’ bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade. Of een aangebracht gegeven een “ernstige aanwijzing” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. In die optiek is de bevoegdheid van de verwerende partij begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld. Waar artikel 51/8 van de vreemdelingenwet niet toelaat om de aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, sluit dit zodoende niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). De mogelijkheid tot het *prima facie* beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6).

Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekers op zich niet betwisten dat de verzoekster zich bij haar vierde asielaanvraag beperkte tot verklaringen waarvan zij geen enkel begin van bewijs voorlegt en informatie die enkel berust op veronderstellingen en beweringen. Op basis van deze niet betwiste vaststellingen is het dan ook niet kennelijk onredelijk van de verweerder, noch gaat het de bij artikel 51/8 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid te buiten, dat dergelijke verklaringen zonder enig begin van bewijs en berustend op beweringen en veronderstellingen, geen 'ernstige aanwijzingen' bevatten en derhalve geen 'nieuwe gegevens' uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

Bovendien verliezen de verzoekers uit het oog dat de verweerder tevens heeft geoordeeld dat de elementen die de verzoekster bij haar vierde asielaanvraag aanbrengt geen betrekking hebben op tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen. Uit de stukken van het administratief dossier en uit de uiteenzettingen van het voorliggende verzoekschrift, blijkt dat het geheel van de verklaringen van de verzoekster slaat op de oorspronkelijke redenen die de verzoekster en haar man zouden hebben gehad om hun land van herkomst te verlaten. De verzoekers voeren aan dat zij deze redenen nog niet uiteengezet hebben omdat een tolk zou gezegd hebben dat de verzoekster pas over de problemen van haar man moest vertellen eens deze in België toekwam. De bestreden beslissing motiveert dienaangaande dat de verzoekster "*geen enkel begin van bewijs kan voorleggen om deze bewering te staven*" en dat "*van iemand die zijn land ontvlucht uit vrees voor vervolging en de bescherming inroept van een bepaald land verwacht kan worden dat hij uit zichzelf alle relevante gegevens over zijn vluchtmotieven zo gedetailleerd en volledig mogelijk naar waarheid naar voor brengt*". De verzoekers weerleggen dit op geen enkele wijze, nochtans rust de bewijslast dat bewijsmiddelen of verklaringen nieuwe gegevens uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet op de verzoekster (cf. RvS 26 oktober 2006, nr. 163.610) zodat het aan haar toekwam om met enig begin van bewijs aan te tonen dat zij haar verklaringen tijdens de behandeling van haar vorige asielaanvragen niet heeft kunnen afleggen. De verzoekster blijft hiertoe ook in het onderliggend verzoekschrift volledig in gebreke.

De verweerder kan dan ook gevolgd worden waar hij meegeeft dat het aan de verzoekster toekwam om van meet af aan alle relevante gegevens over haar vluchtmotieven naar voor te brengen. De verzoekster kan zich immers niet dienstig onttrekken van de medewerkingsplicht die op haar rust wanneer zij beslist een asielaanvraag in te dienen. Zij dient van in het begin ten overstaan van de Belgische asielinstanties duidelijk te zijn omtrent haar asielmotieven en zij heeft dan ook de plicht om op een volledige wijze uiteen te zetten welke de elementen zijn die haar vrees voor vervolging of risico op ernstige schade ondersteunen. De Raad kan slechts vaststellen dat de verzoekster naliet om de beweerdde problemen die zij en haar man hadden met A(...) J(...) naar voor te brengen in het kader van haar eerste asielaanvraag ten overstaan van het Commissariaat-generaal en ook ten overstaan van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die de beslissing van de commissaris-generaal in beroep bevestigde en dat zij deze concrete problemen ook niet uiteenzette bij haar tweede en derde asielaanvraag, terwijl zij niet aantoonde dat zij in de onmogelijkheid was om dit element toen aan te brengen. De procedure zoals voorzien bij artikel 51/8 van de vreemdelingenwet kan niet worden aangewend om loutere hiaten of lacunes in de verklaringen afgelegd tijdens de vorige asielaanvragen op te vullen. Zulks zou de *ratio legis* van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, die erin bestaat te vermijden dat *ad infinitum* herhaalde asielaanvragen worden ingediend, volledig miskennen.

Meteen is duidelijk dat de verklaringen van de verzoekster betrekking hebben op feiten of situaties van vóór haar eerste asielaanvraag in België, zodat de verweerder *in casu* naar recht en reden kon oordelen dat de verklaringen van de verzoekster geen betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de vorige asielprocedure waarin de verzoekster ze had kunnen aanbrengen, zoals nochtans vereist door artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

Samenvattend kan worden vastgesteld dat de verweerder *in casu* op goede gronden en binnen de hem bij artikel 51/8 van de vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid, heeft besloten dat de verzoekster bij haar vierde asielaanvraag geen nieuwe elementen aanbracht in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet zodat op basis van de door de verzoekster afgelegde verklaringen terecht werd besloten om deze herhaalde asielaanvraag niet in overweging te nemen.

3.1.5 De verzoekers voeren voorts een uitgebreide uiteenzetting aan over de draagwijdte van het begrip "*nieuwe gegevens*" uit de artikelen 51/8 en 39/76 van de vreemdelingenwet, met verwijzingen naar de rechtspraak van het voormalige Arbitragehof, het Grondwettelijk Hof, de Raad van State en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en doorspekt met uittreksels uit de rechtsleer en

aanbevelingen van het UNHCR. De verzoekers voegen uittreksels van de aangehaalde arresten en aanbevelingen als bijlage toe bij het verzoekschrift. De Raad wijst erop dat de verzoekers deze uitweidingen hoegenaamd niet betrekken op het onderhavige concrete geval, waardoor hun beschouwingen onmogelijk de bestreden beslissing kunnen vitiëren.

3.1.6 Waar de verzoekers stellen dat de vierde asielaanvraag van de verzoekster samen met de asielaanvraag van haar echtgenoot ten gronde diende te worden behandeld, merkt de Raad op dat de verzoekers hiermee het zeer algemene standpunt huldigen dat de vierde asielaanvraag van de verzoekster, ongeacht de voorwaarden waaraan een herhaalde asielaanvraag dient te voldoen overeenkomstig artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, door de commissaris-generaal ten gronde zou moeten worden behandeld teneinde deze asielaanvraag samen te kunnen behandelen met de eerste asielaanvraag van haar echtgenoot. Dergelijk algemeen standpunt kan echter niet worden aanvaard aangezien deze zienswijze volledig afbreuk zou doen aan de bewijslast die in het kader van herhaalde asielaanvragen op de verzoekster zelf rust. Uit de stukken van het administratief dossier en uit de door de verzoekers bij het verzoekschrift gevoegde stukken blijkt bovendien dat verzoeksters echtgenoot op 19 november 2012 een asielaanvraag indiende bij de Belgische overheden. De verzoekster diende haar vierde asielaanvraag pas in op 23 mei 2013 en heeft blijkens de stukken van het administratief dossier tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken op geen enkel moment aangegeven dat haar echtgenoot reeds een asielaanvraag indiende en dat deze asielaanvraag op dat moment ten gronde werd behandeld door het Commissariaat-generaal. Het enkele feit dat de asielaanvraag van verzoeksters echtgenoot, die een eerste asielaanvraag betreft, door het Commissariaat-generaal wordt behandeld, impliceert dan ook niet dat de verweerder op eigen beweging en met miskennis van de bewijslast die krachtens artikel 51/8 van de vreemdelingenwet op de verzoekster rust, verzoeksters asielaanvraag over diende te maken aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor een onderzoek ten gronde. De verweerder kan er immers niet aan voorbijgaan dat, om een herhaalde asielaanvraag in overweging te nemen, nieuwe elementen moeten worden aangebracht die betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin ze konden worden aangebracht en die daarenboven ernstige aanwijzingen bevatten van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade, hetgeen *in casu* op geen enkel vlak het geval is.

Artikel 8 van het EVRM kan hierbij overigens niet dienstig worden aangevoerd, deze verdragsrechtelijke bepaling heeft immers geen uitstaans met asielbeslissingen maar biedt een bescherming tegen ongerechtvaardigde inmengingen in het gezinsleven. De verzoekers tonen op geen enkele wijze aan dat het loutere gegeven dat de vierde asielaanvraag van de verzoekster niet terzelfdertijd en door dezelfde instantie wordt beoordeeld als de eerste asielaanvraag van haar echtgenoot, zou strijden met artikel 8 van het EVRM. De loutere beweringen omtrent artikel 8 van het EVRM en het 'beginsel van de familie-eenheid' kunnen niet worden aangenomen.

3.1.7 Uit hetgeen voorafgaat, volgt dat de verweerder naar recht en redelijkheid kon besluiten dat verzoekster geen nieuwe gegevens heeft aangebracht in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. De verzoekers maken niet aannemelijk dat de bestreden beslissing zou zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de bevoegdheid waarover de verweerder te dezen beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet blijkt niet. Evenmin is er sprake van bevoegdheidsoverschrijding.

3.1.8 Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekers voeren geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat hun grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

3.1.9 In de mate dat de verzoekers niet nader omschreven algemene beginselen van behoorlijk bestuur als geschonden aanvoeren, andere dan deze die werden hierboven besproken, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk gezien enige nadere omschrijving ontbreekt. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling

wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590). Het aanvoeren van de 'beginselen van behoorlijk' bestuur beantwoordt niet aan deze voorwaarden.

Op dit punt is het middel onontvankelijk.

3.1.10 Waar de verzoekers de schending aanvoeren van artikel 3 van het EVRM, stelt de Raad vast dat de verzoekers nalaten *in concreto* aan te tonen op welke wijze de bestreden beslissing een schending van deze verdragsrechtelijke bepaling zou inhouden. De verzoekers beperken zich tot het louter theoretische betoog dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens geen tijdsgebonden voorwaarde oplegt bij het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM.

De Raad wijst er op dat de verzoekers, om de schending van artikel 3 van het EVRM dienstig aan te voeren, moeten aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moeten deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moeten concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

De verzoekers tonen met hun algemeen betoog dan ook geen schending aan van artikel 3 van het EVRM.

3.1.11 Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.2 In een tweede middel voeren de verzoekers de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 22 van de Grondwet en van artikel 9 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (hierna: het IVRK).

3.2.1 De verzoekers verschaffen de volgende toelichting:

“Na lange tijd van elkaar herenigd te zijn geweest hebben de verzoekende partij en de heer R(...) H(...) elkaar teruggevonden. Dankzij de Dienst Tracing van het Rode Kruis is de heer R(...) H(...) te weten gekomen dat zijn familie zich in België bevond en hebben zij zich elkaar kunnen herenigen.

Art. 8 EVRM voorziet in het recht op eerbiediging van het gezins- en familieleven. Het recht op eerbiediging van het gezinsleven wordt tevens gestipuleerd in art. 22 van de Belgische grondwet.

Overeenkomstig art. 8 E.V.R.M. wordt geen inmenging van enig openbaar gezag toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Aangezien geen enkele reden, geput uit art. 8 E.V.R.M., voorligt die de inmenging in het recht op familie- en gezinsleven van de eerste verzoekende partij, de minderjarige kinderen en haar echtgenoot rechtvaardigt, schendt de bestreden beslissing dd. 23 mei 2013 (kennisgeving 23 mei 2013) art. 8 E.V.R.M.

De eerste verzoekende partij wenst samen met haar echtgenoot, van wie ze lange tijd gescheiden heeft geleefd, een normaal gezinsleven te leiden. Een beslissing van weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag t.a.v. van de verzoekende partijen met een bevel om het grondgebied te verlaten, betekent concreet dat de eerste verzoekende partij en haar kinderen opnieuw van haar echtgenoot/hun vader zullen gescheiden worden. De asielaanvraag van de heer R(...) H(...) is immers nog hangende. Voor de familie is het, gelet op hun vele problemen, onmogelijk om naar het land van herkomst terug te keren. Een nieuwe scheiding is onaanvaardbaar. Bovendien is er enkel ander land waar de eerste verzoekende partij, haar echtgenoot, de minderjarige kinderen, hun gezinsleven op een normale manier kunnen verder zetten.

In casu dienen tevens de rechten van de minderjarige kinderen gerespecteerd te worden. Deze mogen overeenkomstig art. 9 IVRK niet tegen hun wil in van hun ouders worden gescheiden. De bestreden beslissing van de verwerende partij, met ten aanzien van de verzoekende partijen een bevel om het grondgebied te verlaten, houdt, van overheidswege, een gedwongen en ontoelaatbare scheiding in.”

3.2.2 Wat de aangevoerde schending van artikel 22 van de Grondwet betreft, stelt de Raad vast dat de verzoekers nergens uiteenzetten op welke wijze de bestreden beslissing dit grondwetsartikel zou schenden. Bij gebreke aan enige nadere toelichting ter zake en gelet op hetgeen werd uiteengezet onder punt 3.1.9 omtrent het begrip 'middel', is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

3.2.3 Voor wat betreft het ingeroepen artikel 9 van het IVRK wijst de Raad erop dat deze verdragsbepaling geen duidelijke en juridisch volledige bepaling is die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd. De verzoekers kunnen de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag daarom niet dienstig invoeren (cf. RvS 30 maart 2005, nr. 142.729).

3.2.4 De verzoekers zijn van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, zoals vervat in de bestreden beslissing, een niet gerechtvaardigde inmenging uitmaakt in hun gezinsleven aangezien de verzoekster en haar kinderen opnieuw van haar echtgenoot / hun vader zullen worden gescheiden. De verzoekers voegen hieraan toe dat er geen enkel ander land is waar zij op een normale wijze hun gezinsleven kunnen verder zetten. De verzoekers menen dat artikel 8 van het EVRM is geschonden.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip “familie- en gezinsleven” noch het begrip “privéleven”. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM.

Het Europees Hof voor de bescherming van de Rechten van de Mens (Hierna: het EHRM) benadrukt dat het begrip “privéleven” een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken, is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op

privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de „fair balance“-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Wanneer een verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

In casu kan worden aangenomen dat er een gezinsleven is tussen de verzoekster, haar echtgenoot en hun minderjarige kinderen. Het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt overigens door de verweerder in de nota met opmerkingen niet betwist. Het loutere bestaan van een gezinsleven impliceert echter nog niet dat een bevel om het grondgebied te verlaten *ipso facto* zou strijden met artikel 8 van het EVRM.

Er kan *in casu* immers niet aan worden voorbijgegaan dat de bestreden beslissing niet inhoudt dat de verzoekers enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen. Aangezien het *in casu* een verzoek tot eerste toegang betreft vermits blijkt en buiten betwisting staat dat de verzoekers geen wettig verblijf hebben in België, is er in deze stand van het geding geen inmenging in het gezinsleven van de verzoekers. Enige toetsing aan artikel 8, tweede lid van het EVRM dient bijgevolg niet te worden doorgevoerd. De uiteenzettingen met betrekking tot dat tweede lid kunnen derhalve *in casu* niet dienstig worden aangebracht. Wel dient te worden nagegaan of er niettemin enige positieve verplichting rust(te) op de verweerder om het gezinsleven in België te vrijwaren. Om de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief privéleven elders (vaste rechtspraak zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 70). Zolang er geen hinderpalen van die aard kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Te dezen merkt de Raad op dat de verzoekers bijzonder vaag blijven waar zij stellen dat zij niet terug kunnen naar hun land van herkomst en dat er geen enkel ander land is waar zij hun gezinsleven op een normale manier verder kunnen zetten. De verzoekers brengen geen enkel concreet gegeven aan om hun vage beweringen te staven. De verzoekers tonen niet *in concreto* aan in welke mate er in hun geval belemmeringen of hinderpalen zijn om het gezinsleven verder te zetten in het land van herkomst of elders. De loutere bewering dat er geen enkel ander land is waar het gezinsleven op een normale wijze verdergezet kan worden, volstaat uiteraard niet om aannemelijk te maken dat het verder zetten van het gezinsleven elders onmogelijk is. Het gegeven dat de asielaanvraag van verzoeksters echtgenoot nog in behandeling is, doet geen afbreuk aan het feit dat een schending van artikel 8 van het EVRM niet aan de orde is wanneer niet aangetoond is dat het gezinsleven niet elders kan worden verder gezet.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23;

EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Nu de verzoekers niet concreet aantonen en niet blijkt dat er *in casu* onoverkomelijke hinderpalen zijn die verhinderen dat het gezinsleven elders (of in het land van herkomst) wordt verdergezet en aan de andere kant met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren, kan er *in casu* geen disproportionaliteit worden vastgesteld tussen de belangen van de verzoekers en deze van de Belgische Staat. Er is dan ook geen sprake van een positieve verplichting voor de Belgische Staat om het gezinsleven in België te bestendigen.

De verzoekers maken de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

3.2.5 Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.3 De verzoekers hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de vernietiging van de bestreden beslissing zou kunnen leiden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend dertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. DE GROOTE